

Мацкович Олександр Васильович

ОЛЕКСІЙ народився 22 березня 1986 року в селі Петрівка Перша.

Ходив, як і всі петрівчани, до Олександрівської загальноосвітньої школи.

У нашому ліцеї здобув професію кухаря-кондитера. Але більш за все любив майструвати. Його роботящі руки вміли абсолютно все! Самотужки навчився розбиратися в електриці та будівництві.

Олександр був ерудованим, дуже багато читав, любив спорт. Знаходив час пограти у футбол з односельцями та із задоволенням здобував перемоги у складі місцевої футбольної команди.

У місті Краматорську зустрів свою половинку – кохану дружину Яну, з якою планував жити довго і щасливо. Але не судилося...

Десятого серпня 2023 року в населеному пункті Олександрівка закрилися вічним сном очі нашого Олександра. В одну мить нездійсненими назавжди залишилися усі плани, мрії та надії: не насолодився подарованим долею коханням, не потурбувався про старіючу матір, не завітав на чергові посиденьки з сестричкою Іриною на її ганку, не побачив як зростає його власний син Роман...

Щодня я згадую свого брата, пам'ятаю про нього щохвилини...

Війна не фільм, вона не сон страшний.

Міста руйнує і людей вбиває.

Став воїном Небесним братик мій,

Я досі ту реальність не сприймаю...

На цвинтарі лежить, між прапорів.

Не правда, що Герої не вмирають!

Ви знаєте, як жити брат хотів.

Чому на небо кращих забирають?!

Сльозми не виплачу те, що в душі болить.

Час не лікує в моїм серці втрату.

Здається, брат був поруч з нами мить,

А горя залишив усім багато...

І тільки в пам'яті лишився він живим ...

Молодший сержант 77ДШБ, воїн-водій ЗСУ Мацкович Олександр Васильович вічний спокій знайшов на Алеї Слави в місті Краматорську.

Вічна пам'ять і Слава ГЕРОЮ!

Спогади Колосової Ірини, сестри загиблого Мацковича Олександра Васильовича

Мацкович Олексій Васильович

Молодший сержант 77ДШБ, військовий ЗСУ. Учасник російсько-української війни. Олексій народився 22.03.1986 року в селі Петрівка Перша.

Ходив, як і всі петрівчани, до Олександрівської загальноосвітньої школи. Здобув професію кухаря-кондитера в нашому ліцеї. Але більш за все любляв майструвати. Його роблячі руки вмів абсолютно все! Самотужки навчився розбиратися в електриці і будівництві. Ганяв в футбол з односельцями, був членом місцевої команди, з якою здобував перемоги. Багато читав, був

ерудованим. Мріяв і здійснив свої плани про життя у місті як можливість пристойно заробляти, самовиражатися і побачити широкий світ.

Зустрів у Краматорську своє кохання, побралися з Яною. Жив легко і кайфував від життя, яке планувалося довгим і щасливим...

10 серпня 2023 року під н.п. Олексієво - Дружківка закрилися вічним сном очі Олексія. Нездійсненими назавжди в одну мить стали всі плани і мрії, не випитим долею подароване кохання, не розтраченим клопіт про старіючу матір, посиденьки з сестричкою Іриною на її ганку, не побаченим зростанням власного сина Романа...

Немає дня, щоб не згадала брата...
Війна не фільм, вона не сон страшний.
Міста руйнує і людей вбиває.
Став воїном Небесним братик мій,
я досі ту реальність не сприймаю...
На цвинтарі лежить, між прапорів.
Не правда, що Герої не вмирають!
Ви знаєте, як жити брат хотів.
Чому на небо кращих забирають?!
Сльозами не виплачу те, що в душі болить.
Час не лікує в моїм серці втрату.
Здається, брат був поруч з нами мить,
а горя залишив усім багато...
І тільки в пам'яті лишився він живим...
І спалахнула в небі нова зірка.

Вічний спокій чоловік знайшов на Алеї Слави в м. Краматорськ.
Вічна пам'ять і Слава ГЕРОЮ!

*Спогади старої сестри Олексія,
Ірини Колосової*

